

1

Singurul calendar de care am nevoie este chiar dincolo de fereastra mea. Frunzele arșarilor de pe deal sunt acum fragile, lipsite de viață, gerul nemilos de săptămâna trecută le-a secătuit nuanțele magnifice de roșu și galben.

„Fă-ți treaba bine și fii pregătit de plecare când Domnul te va chema“, a scris un mare înțelept din secolul al XIX-lea, Tryon Edwards. Cuvintele acestea și potrivirea lor cu imaginea frunzelor ce-și încheie ciclul vieții îmi apasă greu sufletul în vreme ce stau singur aici, în biroul meu, și mă rog să am tăria de a face față înspăimântătorului meu secret.

Mai am de trăit mai puțin de nouăzeci de zile.

Scriu această poveste cât de repede pot, fiindcă, la drept vorbind, nu știu cât timp mi-a mai rămas din viață. Voi mai trăi până la Ziua Recunoștinței? Poate. Până la Crăciun? Foarte puțin probabil. Dar cu siguranță că zăpada care va acoperi în curând fiecare frunză căzută va înveșmânta și mormântul meu nu mult după sosirea noului an.

Sunt oare măcinat de o boală necruțătoare? Nu. Cu numai patru luni în urmă, după consultul meu anual, doctorul Scagno m-a asigurat că organismul meu „funcționează” în întregime și că sunt unul dintre cei mai sănătoși oameni de patruzeci și doi de ani pe care i-a examinat de-a lungul vremii.

Am cumva de gând să-mi iau singur viața? Doamne ferește! Dacă vreodată cineva a avut toate motivele să trăiască, acel om sunt eu.

Atunci, de unde cumplita presimțire a unui sfârșit inevitabil, certitudinea unui soroc (ce cuvânt potrivit!*) al vieții mele, care a declanșat acest recital grăbit pe mașina de scris? La urma urmei, care dintre noi are vreo garanție că va apuca zorii zilei de mâine? Poate când vei termina de citit aceste cuvinte, vei înțelege.

Am speranța că, în momentul în care voi încheia aceste scurte memorii, dacă voi termina, voi avea o perspectivă mult mai bună asupra a tot ce mi s-a întâmplat începând din acea dimineață pe care nu pot s-o uit, de acum mai bine de șase ani, când, pe neașteptate, viața mea a luat o cu totul altă direcție. Decizia a fost a mea și numai a mea, trebuie să înțelegi asta, și chiar dacă zilele îmi sunt numărate, aș face la fel dacă timpul ar putea fi dat înapoi.

Facem sute de alegeri zilnic, cele mai multe atât de mărunte și obișnuite, încât sunt aproape la fel de automate ca și respirația. Ce mâncăm la micul dejun, hainele pe care le purtăm, drumul pe care mergem la lucru, facturile pe care le plătim și cele pe care le lăsăm deoparte, programele de

* În original, *deadline* (termen-limită, scadență etc.), de la *dead* (mort) și *line* (limită). (N. red.)

televiziune la care ne uităm, îndatoririle de la serviciu, felul în care ne salutăm prietenii sau dușmanii – niciuna dintre acestea nu lasă amintiri pentru mai mult de o oră.

Dar uneori trebuie să facem și altfel de alegeri – decizii la care putem privi înapoi de la orice vârstă și pe care să ni le reamintim cu amară tristețe sau cu o bucurie triumfătoare, după cum ne-au influențat anii ce-au urmat. Arareori aceste cotituri dramatice din viață sunt planificate sau așteptate. Și cum ar putea fi altfel, când imensa majoritate a oamenilor răătăcesc de-a lungul anilor fără o destinație, un scop sau măcar o hartă?

Neștiind unde se află sau încotro se îndreaptă, atâția oameni se zbat să supraviețuiască, veșnic pe muchia dezastrului, veșnic în defensivă. Când trebuie să trăiești în acest fel, opțiunile tale sunt foarte limitate.

Dar nu eu! Nu Mark Christopher, cel mai tânăr vicepreședinte permanent al companiei Treasury Insurance, șef peste optzeci și patru de birouri departamentale din New England și responsabil de volumul de vânzări a peste șapte sute de vânzători și directori de vânzări. Nu Mark Christopher, care era și profesor asociat la Northeastern University, unde o seară pe săptămână ținea conferințe despre vânzări, atunci când nu călătorea.

Într-adevăr, aveam viitorul în față. Dacă regiunea mea ar fi continuat să se afle pe primul loc la volumul de vânzări, așa cum fusese timp de patru ani consecutiv, o promovare la biroul central din Chicago era inevitabilă. Încă îmi amintesc entuziasmata scrisoare de apreciere primită de la J. Milton Hadley, fondator și președinte al companiei Treasury Insurance. Acesta citise măgulitoarea prezentare pe care mi-o făcuseră cei de la *The Boston Globe*.

În acel articol lung și ilustrat, autorul mă poreclise „Dl Succes” – etichetă care m-a însoțit apoi pretutindeni.

De fiecare dată când țineam un discurs la o întrunire de vânzări, citam pasaje din cărțile celor mai renumiți autori de dezvoltare personală și exponenți ai succesului. Iar de Crăciun, precum și la aniversările zilelor de naștere, fiecare angajat din fiecare birou aflat în subordinea mea putea conta pe o carte despre motivație sau succes, care să-l ajute în carieră – cărți ale unor oameni ca Napoleon Hill, Franklin Bettger, Dorothea Brande, Maxwell Maltz, W. Clement Stone și Norman Vincent Peale. „Dl Succes” era un apelativ potrivit, m-am gândit eu, pentru cineva care își cunoaște foarte bine scopurile și știe unde să găsească soluțiile necesare pentru atingerea lor.

Apoi, într-o dimineață pe care n-o voi uita niciodată, am început o nouă viață. Înainte de a răsări soarele, fusese aidoma altor sute de duminici înșirate de-a lungul anilor. La prima izbucnire sonoră a ceasului deșteptător, m-am trezit și am apăsat repede butonul de oprire, ca să n-o deranjeze pe Louise. Am alunecat ușor din pat și m-am dus la fereastră. Furtuna promisă la știrile de seară nu se materializase. Stelele încă mai străluceau, iar dincolo de copaci se retrăgea obosită o lună aflată în pătrar. Avea să fie o desăvârșită zi de vară – New England cu tot ce avea mai bun.

Am făcut duș, m-am bărbierit și m-am îmbrăcat în costumul meu preferat de golf, cu cămașa Arnold Palmer, cu pantalonii bej asortați, care mă lipsiseră de nouăzeci de dolari la magazinul pentru jucători profesioniști, și am coborât în vârful picioarelor în bucătărie.

În timp ce se încălzea apa pentru cafeaua instant, am ieșit afară la garaj, am apăsat butonul de pe ușa automată, am pășit cu grijă printre biciclete și cele două automobile și mi-am târât crosele de golf până pe alee. De obicei, erau în vestiarul de la club, dar joi abia mă întorsesem din Bermude de la o reuniune a companiilor care se ocupă cu asigurări de viață și reușisem să joc puțin golf pe terenul de lângă hotelul nostru, Southampton Princess. Acum, când veneau băieții, urma să fiu gata. Ora de plecare la club era șapte fix, așa cum fusese în fiecare duminică, timp de ani de zile.

Am dat pe gât sucul de portocale și cele două pilule cu vitamine și m-am așezat cu cafeaua și gogoșa alături. Mai erau cel puțin douăzeci de minute până când aveam să aud claxonul mașinii care-i aducea pe cei trei parteneri ai mei.

În timp ce îmi sorbeam cafeaua, priveam un stol de măcă-lendri care se roteau neobosiți în jurul unui arțar mare dintr-un colț al grădinii. Uneori, la un semnal misterios, își opreau cursa și se așezau pe cea mai joasă ramură a copacului, la distanțe egale, fiecare pasăre respectându-i teritoriul celeilalte – un lucru pe care noi, oamenii, nu mai știm să-l facem. Însă fie că se odihneau, fie că zburau, ciritul lor răgușit producea, în liniștea dimineții, un vacarm care ar fi făcut cinste oricărui film de groază cu buget mic.

Apoi am auzit altceva – sunetul făcut de niște picioare desculțe în holul de deasupra. Ceasul din bucătărie arăta 6:15. Cine se sculase? Curând am auzit o a doua pereche de picioare. Oare ambii băieți s-au dus la baie în același timp? Posibil.

Gândurile mi s-au întors la meciul care urma să aibă loc. Săptămâna trecută jucasem lamentabil, dar astăzi avea să fie altfel. Eram sigur. Îmi corectasem în Bermude lovitură cam imprecisă și acum eram pregătit. Mi-am relaxat corpul și am început să exersez arta „vizualizării“, pe care mi-o însușisem din cărțile măștrilor succesului. O tehnică simplă. Îți imaginezi că ți-ai atins deja scopul, indiferent care ar fi acesta. Îl menții ferm în minte, ți-l închipui ca și cum ar fi deja succesul tău și se vor întâmpla lucruri uimitoare. Acest simplu proces m-a ajutat, de-a lungul anilor, să ating obiective mult mai importante decât corectarea unei lovituri la golf.

Încă mai lucram mental asupra scopurilor mele, cu spatele la holul în care dădeau scările, și nu i-am văzut când s-au apropiat de mine. Dar i-am auzit – pe cei doi fii ai mei. Au exclamat într-un glas:

— La mulți ani, tati!

Apoi m-au îmbrățișat așa cum numai un copil de doisprezece ani și unul de șase ani pot s-o facă și m-au sărutat pe obraz, pe rând.

Todd, cel mic, ținea în mână un plic alb pe care scrisese „Tată“. Mi l-a înmănat cu toată mândria păstrată de obicei pentru momentul în care se lăuda cu vreun 10 luat la școală. Am deschis plicul și am scos cu grijă felicitarea, pe care scria: „Celui mai grozav tată din lume“. Semnătura avea aceleași litere lăbărțate și neglijente: „Cu drag, Todd“.

Apoi cel de doisprezece ani, care se considera prea matur pentru astfel de fleacuri sentimentale, mi-a înmănat plicul său.

Felicitarea lui era exact ca a lui Todd – „Celui mai grozav tată din lume“. Înainte ca fratele lui mai mare să-i facă semn să tacă, Todd a spus:

— Le-am cumpărat din banii noștri, tati!

I-am îmbrățișat și i-am sărutat, spunându-le cât de draguț e din partea lor că și-au amintit. După ce-am schimbat câteva vorbe, Todd a început să caște și le-am sugerat să meargă înapoi la culcare, fiindcă era încă foarte devreme. Nici nu voiau să se gândească la așa ceva. Plănuiseră să mă vadă înainte să plec la golf și odată ce se sculaseră, aveau de gând să rămână treji. Curând erau amândoi la masă, chicotind și devorând porții uriașe din cerealele îmbogățite cu vitamine, strident colorate.

În timp ce îi priveam și îi ascultam, m-a cuprins un sentiment ciudat. Poate nu era decât o iluzie creată de ceața matinală de dincolo de ușa de sticlă, dar Glenn, băiatul meu de doisprezece ani, părea să se maturizeze sub ochii mei. Sau poate era prima dată când îl priveam cu atenție, cine știe de când. Era chipeș și, din fericire pentru el, începea să semene din ce în ce mai mult cu mama lui. Cum mai crescuse! Deasupra buzei de sus avea chiar o umbră de mustață; mâinile lui păreau imense, iar vocea îi era puțin spartă. Între lungile mele ore de la birou și cele de la universitate, plus duminicile petrecute la partidele de golf, nu observasem trecerea sa treptată de la copilul pe care odată îl îmbăiam în fiecare seară la tânărul aflat acum în fața mea. M-a fulgerat deodată gândul îngrozitor că peste cinci ani va merge la facultate și cam în zece ani va pleca pentru totdeauna din viața mea.

Mi-am îndreptat atenția către Todd, care silabisea cu voce tare ce scria pe spatele uriașei cutii de cereale. Era deja în

clasa întâi. Parcă mai ieri, nu-i așa, mă plimbam încoace și-ncolo prin dreptul sălii de nașteri, până când am auzit primul său țipăt! Unde s-au dus acești șase ani? Și-a ridicat privirea din bolul cu cereale și tot ce am văzut au fost ochii mari, căprui, clone perfecte ale ochilor mamei sale. Pentru prima oară am observat cât de roșcat îi devenise părul – aproape aceeași nuanță pe care o avea părul bunicii lui, pe care n-o văzuse și nu avea s-o vadă niciodată. Mama mea i-ar fi iubit și i-ar fi răsfățat pe copiii aceștia.

Todd mi-a răspuns la privirea insistentă cu o încruntare:

— Ce s-a întâmplat, tată? Nu-ți plac felicitările?

L-am asigurat că erau grozave, cele mai frumoase felicitări pe care le văzusem vreodată. Apoi am auzit claxonul. Sosiseră băieții. M-am ridicat în picioare, i-am sărutat din nou pe amândoi și m-am îndreptat spre garaj. M-au urmat. Când am ajuns la șosea, Todd a zis:

— Să joci bine!

Iar Glenn a strigat:

— Sper să câștigi!

Le-am făcut semn cu mâna și am coborât pe alee către mașina care mă aștepta. Bob a sărit de pe bancheta șoferului ca să-mi deschidă portbagajul, în care să-mi pun crosele de golf. Le-am zis „Bună dimineața“ și încă vreo două-trei vorbe. Bob s-a încruntat, a dat furios din cap și s-a suit înapoi în mașină, trântind portiera. A pornit motorul și a demarat.

Stăteam acolo, în cămașa mea Arnold Palmer și cu pantalonii asortați, străduindu-mă să înțeleg cu ce greșisem. Dinspre garaj, la fel de uimiți ca și mine, mă priveau cei doi puști ai mei.

În final, Todd a venit în fugă pe alee și mi s-a aruncat în brațe. Mi-am îngropat fața în pieptul său micuț până când mi-a împins capul înapoi și m-a întrebat:

— Tati, de ce plângi?

Ce-aș fi putut să-i spun?

Cum aș fi putut să-i spun că lacrimile mele erau pentru toate acele ore și zile și ani pe care le petrecusem la proiecte, întâlniri de afaceri și partide de golf, care vor continua și după ce omuleții mei vor deveni oameni în toată firea și mă vor părăsi pentru totdeauna?